

Сподівання на краще

Моя доля склалася так, що, відпрацювавши інженером майже 30 років на підприємствах машинобудівельної та металургійної промисловості, я опинилася в стані безробітної на обліку в міському центрі зайнятості.

Економічна криза вразила всі сфери життя. Я всіма методами намагалася знайти роботу: розсилала резюме електронною поштою, ходила на співбесіди до керівників підприємств, приймала участь у навчальних семінарах – все марно. Почала вже втрачати надію, бо працівників такого, як у мене віку (7 років до пенсії), керівники не дуже бажають приймати на роботу, хоча в «послужному списку» - відповідальні професії. Сталося так, що я дізналася про вакантні посади в

обласному архіві, що переїхав у Костянтинівку із Донецька у зв'язку з трагічними подіями в нашому суспільстві. Вірніше переїхала частина колективу (6 працівників на чолі з директором), а всі архівні документи залишились в Донецьку. Діяльність обласного архіву дуже багатогранна і на відновлення її були потрібні кадри. Спробувала і я стати в нагоді у цій справі, бо всю трудову діяльність була причетна до стандартизації, діловодства.

Архівна справа виявилася складною, такою, що потребує постійної уваги і самоосвіти. Але на допомогу відкликаються колеги. Я завжди ставилася з повагою до будь-якої професії – всюди є складнощі, специфічні вимоги. Я побачила, що архівісти повинні бути тактовними з відвідувачами за будь-яких обставин, терпляче і вдумливо вичитувати документи, бути відповідальними за слова і вчинки і т. ін.

Я працюю архівістом сектору документоведення. Наш сектор відповідає за вхідну та вихідну документацію держархіву області. Дуже важливо уважно прийняти інформацію, правильно зареєструвати, своєчасно передати на виконання та перевірити оформлення документів перед друком, передати вихідну документацію електронною поштою, Укрпоштою. А враховуючи те, що підрозділи нашого архіву розташовані в двох містах (Костянтинівка і Краматорськ), а по Костянтинівці у двох будівлях, складнощі в роботі чималі. Але при цьому прикладаємо зусилля, щоб всі завдання виконувати вчасно. Наприкінці 2015 року архівом придбані меблі та комп'ютерне обладнання, канцелярські товари. До того часу працювали в орендованих приміщеннях на власних ноутбуках, меблів бракувало. Справжнім святом став той день, коли кожний працівник отримав власний стіл, стілець, комп'ютер та полицки для документів. Колектив архіву із задоволенням все упорядкував, працювати стало зручніше.

Архівна справа має велике значення для людства, як накопичувач свідoctва історичних подій, та як база для соціального захисту населення. Я відчула, що при виконанні запитів громадян дуже важливо своєчасно надати правильну рекомендацію людям, або правильно направити запит на виконання за належністю в інші установи. Таким чином проявляються професіоналізм та небайдужість працівників архіву. Я задоволена, що доля дала мені шанс

спробувати сили в новій професії. Я вдячна колективу обласного архіву, що прийняв мене у свої ряди. Мені цікаво працювати, бо постійно дізнаюся про історію Донецького краю, про традиції нашого багатонаціонального суспільства. Мене вразив той факт, що створення трудових архівів – це ініціатива саме державного архіву Донецької області. У складні часи «перебудови» та перші роки незалежності України, коли проводилась приватизація підприємств, реформування, закриття заводів, з'явилася проблема зберігання архівних документів про підтвердження стажу роботи працівників. Так, за ініціативи нашого обласного архіву, були створені перші трудові архіви, в яких зберігаються документи ліквідованих підприємств – це база соціально-правового захисту населення.

Для мене важливо, що цей захист отримують люди і в наш складний час. Всім було б краще жити в мирі, злагоді, але часи не вибирають. Такі випробування даються, щоб зрозуміти, що найважливіше в житті. Моя сім'я стала свідком подій в Костянтинівці у 2014-2015 роках. Наша донька (вона працює за кордоном) була вражена тим, що наше суспільство виявилось таким відокремленим, вона вважає, що будь-які проблеми можна вирішити мирним шляхом. Так і живемо зараз, хвилюємось один за одного. Мій чоловік працював на той час на Укрзалізниці, будівля цеху була пошкоджена при обстрілі, працівники не постраждали. Я сама кілька разів по тривожній сирені була вимушена їхати передчасно з роботи. Крім того, ми часто чуємо звуки перестрілок і відчуваємо коливання ґрунту, бо Костянтинівка розташована поблизу лінії розмежування. Ми дуже чекаємо того часу, коли прийде мир на землю Донеччини, всі «переміщенні особи» повернуться в свої оселі, сім'ї возз'єднаються.

Архівіст I категорії
сектору документоведення

О.Г. Переверзева